

Határozatok Tára

MELCHIOR WATHELET
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2017. május 30.¹

C-657/15. P. sz. ügy

**Viasat Broadcasting UK Ltd
kontra
TV2/Danmark A/S,
Európai Bizottság**

„Fellebbezés – Állami támogatások – Az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése –
Közszolgálati műsorszolgáltatás – A »tagállamok által vagy állami forrásból nyújtott támogatás«
fogalma – A dán hatóságok által a dán TV2/Danmark műsorszolgáltató javára hozott intézkedések –
Altmark ítélet”

1. Fellebbezésével a Viasat Broadcasting UK Ltd (a továbbiakban: Viasat) az Európai Unió Törvényszéke TV2/Danmark kontra Bizottság ítéletének² részleges hatályon kívül helyezését kéri, amellyel a Törvényszék egyrészt megsemmisítette a 2011/839/EU bizottsági határozatot³ annyiban, amennyiben az Európai Bizottság megállapította, hogy az 1995–1996-os évek reklámbevételei, amelyeket a TV2 Alap közvetítésével a TV2/Danmarknak utaltak át, állami támogatásnak minősülnek, másrészt pedig ezt meghaladó részében elutasította a TV2/Danmark A/S (a továbbiakban: TV2 A/S) keresetét, amely e határozat részleges megsemmisítésére irányult (a TV2 A/S egy dán műsorszolgáltató részvénytársaság, amelyet azért hoztak létre, hogy 2003. január 1-jén kezdődő hatállyal számviteli és adózási szempontból a TV2/Danmark – a továbbiakban: TV2 – önálló állami vállalat helyébe lépjen). Ezen ügy kapcsolódik a C-649/15. P. és C-656/15. P. sz. ügyekhez, amelyek szintén a megtámadott ítélettel szemben benyújtott fellebbezésekre vonatkoznak, és amelyekben ugyancsak ma ismertetem indítványomat. A jelen ügy hasonlít továbbá a nemrég hozott, 2017. március 8-i Viasat Broadcasting UK kontra Bizottság ítélet (C-660/15 P, EU:C:2017:178) alapjául szolgáló ügyhöz is.

I. A jogvita alapját képező tényállás

2. Mivel a jelen ügy alapját képező tényállás azonos a C-656/15. P. sz. ügy tényállásával, az utóbbi ügyre vonatkozó indítványom 2–15. pontjára hivatkozom, amelyet szintén a mai napon ismertetek.

II. A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

3. Ugyanezen okokra tekintettel hivatkozom a C-656/15. P. sz. ügyre vonatkozó indítványom 16–19. pontjára.

¹ Eredeti nyelv: francia.

² 2015. szeptember 24-i TV2/Danmark kontra Bizottság ítélet (T-674/11, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2015:684).

³ A Dánia által a TV2/Danmark javára végrehajtott intézkedésekről (C 2/03) szóló, 2011. április 20-i határozat (HL 2011. L 340., 1. o.; a továbbiakban: vitatott határozat).

III. A fellebbezésről

4. Fellebbezésének alátámasztására a Viasat két, a Törvényszék téves jogalkalmazására alapított jogalaphoz hivatkozik: egyrészt arra, hogy tévesen ítélt úgy, hogy az 1995–1996-os évek reklámbevételei, amelyeket a TV2 Alap közvetítésével a TV2 Reklamétól a TV2-nek utaltak át, nem minősülnek állami forrásnak, másrészt pedig arra, hogy tévesen értelmezte a Bíróság által a 2003. július 24-i *Altmark Trans és Regierungspräsidium Magdeburg* ítéletében megállapított második feltételt (C-280/00, EU:C:2003:415, a Bíróság által ezen ítéletben megállapított feltételek a továbbiakban: *Altmark-feltételek*).

5. Eljárási szabályzata 76. cikke (2) bekezdésének megfelelően a Bíróság úgy ítélte meg, hogy az írásbeli szakasz eredményeként elegendő információval rendelkezik, és hogy ezért nincs szükség tárgyalás tartására.

A. Az első jogalapról

1. A felek érveinek összefoglalása

6. A Viasat lényegében arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a megtámadott ítélet 220. pontjában annak kimondásával, hogy a Bizottságnak a vitatott határozatban az 1995–96-os évek reklámbevételeit nem kellett volna „állami támogatásnak” minősítenie, mivel ezen bevételek az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében nem állami források.

7. A Viasatot támogatja a Bizottság.

8. A TV2 A/S és a Dán Királyság vitatja ezt az érvelést. Lényegében arra hivatkoznak, hogy először is a szóban forgó bevételek nem minősültek állami forrásnak, ebből következően állami támogatásnak sem, mivel azok nem a dán államtól, hanem a TV2 tevékenységéből származtak. Másodszor arra hivatkoznak, hogy e tekintetben nem releváns az a körülmény, hogy a TV2 Reklame és a TV2 Alap a dán állam tulajdonában és ellenőrzése alatt álló közjogi jogalanyok, harmadszor pedig arra, hogy a Viasatnak és a Bizottságnak a dán állam által e jogalanyok forrásai felett gyakorolt ellenőrzésére vonatkozó állításai a dán jog téves értelmezéséből származnak. A TV2 A/S azt állítja továbbá, hogy az említett bevételek semmilyen versenylőnnyel nem jártak a TV2 számára.

2. Értékelés

9. A Viasat által felhozott első jogalap hasonlít a C-656/15. P. sz., Bizottság kontra TV2/Danmark ügyben a Bizottság által fellebbezésének alátámasztására hivatkozott jogalaphoz, mivel mindkét fél az „állami forrás” EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett fogalmának a Törvényszék általi értelmezését, illetve a jelen ügyben történő alkalmazását vitatja.

10. A C-656/15. P. sz. ügyben a Bizottság által felhozott egyetlen jogalappal kapcsolatban a mai indítványomban kifejtett elemzésem *mutatis mutandis* vonatkoztatható a Viasat jelen ügyben hivatkozott első jogalapjára. Itt tehát csupán a hivatkozott értékelés összefoglalására szorítkozom. Az elemzés teljesebb kifejtésére vonatkozóan visszautalok az említett indítvány 24–97. pontjára.

11. Először is az intézkedés betudhatóságát illetően a jelen ügyben nem vitatott, hogy a hatóságokról megállapítható, hogy részt vettek ezen intézkedés meghozatalában.⁴

⁴ Lásd: 2002. május 16-i Franciaország kontra Bizottság, ún. „Stardust Marine” ítélet (C-482/99, EU:C:2002:294, 52. pont); 2013. december 19-i Association Vent De Colère! és társai ítélet (C-262/12, EU:C:2013:851, 17. pont); 2014. október 22-i Elcogás végzés (C-275/13, nem tették közzé, EU:C:2014:2314, 22. pont).

12. Másodszor az arra vonatkozó követelményt illetően, miszerint az előnynek közvetlenül vagy közvetve állami forrásból kell származnia, ez, ahogy az a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlatából kitűnik, nem jelenti azt, hogy minden esetben bizonyítani kell, hogy állami források átruházása történt, ahhoz, hogy az egy vagy több vállalkozásnak biztosított előnyt az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében „állami támogatásnak” lehessen minősíteni.⁵

13. E megfontolásokat szem előtt tartva fogom megvizsgálni, hogy *amikor úgy döntött, hogy a Bizottság tévesen alkalmazta a jogot, amikor a vitatott határozatban „állami forrásoknak” minősítette az 1995–1996-os évek reklámbevételeit, amelyeket a TV2 Alap közvetítésével a TV2 Reklamétól a TV2-nek utaltak át, a Törvényszék helyesen értelmezte-e az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett „állami forrás” e fogalmát.*

14. Ahogy arra a Viasat helytállóan emlékeztet, a Bíróság a 2002. május 16-i Bizottság kontra Franciaország, ún. „Stardust Marine” ítéletben (C-482/99, EU:C:2002:294, 37. pont) kimondta, hogy „a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, hogy hogy [az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése] minden olyan pénzügyi eszközt magában foglal, amelyet a hatóságok ténylegesen felhasználhatnak vállalkozások támogatására, anélkül hogy jelentősége lenne annak, hogy ezen eszközök állandó jelleggel az állam vagyonába tartoznak-e, vagy sem. Következésképpen, még ha a szóban forgó intézkedésnek megfelelő összegek nincsenek is állandó jelleggel az államkincstár birtokában, azon tény, hogy folyamatosan állami ellenőrzés alatt maradnak, és így az illetékes nemzeti hatóságok rendelkezésére állnak, elegendő ahhoz, hogy azokat állami forrásoknak minősítsék”.⁶

15. A Bíróság ugyanezen ítélet 38. pontjában azt mondta ki, hogy „a Bizottság, amikor a vitatott határozatban azt állapította meg, hogy az állami vállalkozások, mint a Crédit Lyonnais és leányvállalatai forrásai az állam ellenőrzése alá tartoznak, és így az állam rendelkezésére állnak, nem értelmezte tévesen [az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdésében] hivatkozott »állami források« fogalmát. Az állam ugyanis az ilyen vállalkozások feletti meghatározó befolyásának gyakorlásával teljes mértékben irányítani tudja a forrásaik felhasználását annak érdekében, hogy adott esetben más vállalkozások javát szolgáló egyedi előnyöket finanszírozzon”.

16. Márpedig a jelen ügyben nem vitatott, hogy az állam (a Dán Királyság) volt a TV2 Reklame részvénytársaság egyedüli részvényese, mivel a társaság tőkéjét az állam jegyezte, valamint a kulturális miniszternek kellett jóváhagynia a társaság alapszabályát és annak módosításait. A TV2 Reklame tehát teljesen az állam ellenőrzése alatt állt.⁷

17. Egyetértek a Viasattal abban, hogy a szóban forgó forrásoknak a TV2 Alapon keresztül történt átcsoportosítása a legkevésbé sem befolyásolja „állami forráskénti” minősítésüket, mivel a TV2 Alap szintén a dán állam ellenőrzése alatt álló állami vállalat.

18. Az a tény, ahogyan az a Bíróság fent hivatkozott ítélkezési gyakorlatában is szerepel, hogy egy teljes mértékben az állam tulajdonában és ellenőrzése alatt álló állami társaság forrásai az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett „állami források”, álláspontom szerint elegendő indokot jelent arra, hogy a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését javasoljam. A teljesség kedvéért elemzem azon további indokokat is, amelyek alapján ugyanerre a megállapításra jutok.

5 Lásd többek között: 2002. május 16-i Franciaország kontra Bizottság, ún. „Stardust Marine” ítélet (C-482/99, EU:C:2002:294, 36. pont); 2013. május 30-i Doux Élevage és Coopérative agricole UKL-ARREE ítélet (C-677/11, EU:C:2013:348, 34. pont); 2013. december 19-i Association Vent De Colère! és társai ítélet (C-262/12, EU:C:2013:851, 19. pont).

6 A Bíróság a 2000. május 16-i Franciaország kontra Ladbroke Racing és Bizottság ítéletre (C-83/98 P, EU:C:2000:248, 50. pont) hivatkozik. Lásd továbbá a C-656/15. P. sz. ügyre vonatkozó mai indítványom 15. lábjegyzetét.

7 Ez az 1994. június 24-i Bekendtgørelse af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (a rádiós és televíziós műsorszolgáltatásról szóló, 578. sz., egységes szerkezetbe foglalt dán törvény, a továbbiakban: 1994. évi törvény) 31. cikkének (1) bekezdéséből tűnik ki. Lásd továbbá a vitatott határozat (80), (89) és (90) preambulumbekendését.

a) A források eredete nem meghatározó

19. A megtámadott ítélet 208. pontjában a Törvényszék meglepő módon azt vezette le az ugyanezen ítélet 201. pontjában hivatkozott, a 2000. május 16-i Ladbroke Racing kontra Bizottság ítélettel (C-83/98 P, EU:C:2000:248) és az 1996. december 12-i Air France kontra Bizottság ítélettel (T-358/94, EU:T:1996:194) együttesen értelmezett ítélkezési gyakorlatból,⁸ hogy a harmadik személyektől származó források *azzal a feltétellel* minősülhetnek állami forrásnak, hogy azokat tulajdonosaik vagy önként az állam rendelkezésére bocsátották (mint a Caisse des dépôts et consignations-participations letétbe helyezői az említett Air France kontra Bizottság ítéletben), *vagy* pedig azokról a tulajdonosaik lemondtak (mint a fogadók által át nem vett nyeremények esetében az említett Ladbroke Racing kontra Bizottság ítélet alapjául szolgáló ügyben), majd a megtámadott ítélet 211. és 212. pontjában ez alapján megállapította, hogy a jelen ügyben szereplő reklámbevételek a TV2-n reklámidőt vásárló hirdetőktől származnak, valamint hogy e források ebből következően nem tekinthetők a dán állam ellenőrzése alá tartozóknak, mivel azokat tulajdonosaik nem önként bocsátották az állam rendelkezésére, illetve azokról a tulajdonosok nem is mondtak le, és így ténylegesen nem állnak az állam kezelésében.

20. Nem értek egyet a megtámadott ítélet 202–212. pontjában kifejtett érvelésből levont ezen következtetéssel, mégpedig két okból.

21. Egyrészt, ellentétben a megtámadott ítéletben rögzítettekkel, egy adott forrás eredete és annak eredetileg magánjellege (a jelen esetben a TV2-n reklámozni kívánó vállalkozások által fizetett pénz) nem releváns, amikor azt a jogkérdést kell megvizsgálni, hogy a tulajdonost váltó, és egy teljes egészében az állam tulajdonában álló jogalany birtokában és ellenőrzése alatt álló források „állami” források-e, vagy sem. A Törvényszék tehát tévesen alkalmazta a jogot (többek között a megtámadott ítélet 208., 211. és 212. pontjában), amikor a források helyett más elemekre koncentrált (konkrétabban azok eredetére).⁹

22. Másrészt a Törvényszék a megtámadott ítélet 208. pontjában tévesen próbálja levezetni a Bíróság két ítéletéből, hogy a két „új” további feltétel közül (lásd a jelen indítvány 19. pontját) valamelyiknek teljesülnie kell ahhoz, hogy a harmadik személyektől származó forrásokat „állami forrásoknak” tekintsék.

23. A fent hivatkozott ítélkezési gyakorlat ugyanis – ellentétben azzal, amit a megtámadott ítélet sugall – nem tartalmaz olyan bizonyítékot, amely lehetővé tenné annak kimondását, hogy az állami vállalkozások forrásait csak akkor kell az EUMSZ 107. cikk (1) bekezdése értelmében vett „állami forrásoknak” tekinteni, ha azokat tulajdonosaik önként bocsátották az állam rendelkezésére, vagy azokról a tulajdonosaik lemondtak, és így ténylegesen az állam kezelésében állnak.

24. Ez semmiféleképpen nem tűnik ki a jelen ügy körülményei között releváns ítélkezési gyakorlatból, vagyis a 2002. május 16-i Franciaország kontra Bizottság, ún. „Stardust Marine” ítéletből (C-482/99, EU:C:2002:294, 37. és 38. pont), amely egyébként későbbi, mint az a két ítélet, amelyre a megtámadott ítélet sikertelenül próbál támaszkodni.

25. Ezenfelül, míg a Törvényszék által javasolt második (a lemondással érintett források) feltétel nyilvánvalóan semmilyen kapcsolatban nem áll a jelen ügy körülményeivel, az első (az önkéntes rendelkezésre bocsátás) pedig még a Törvényszék újabb ítélkezési gyakorlatával is ellentétes (2012. szeptember 27-i Franciaország kontra Bizottság ítélet, T-139/09, EU:T:2012:496, nem fellebbezték meg, 63. és 64. pont).¹⁰

⁸ 2013. május 30-i Doux Élevage és Coopérative agricole UKL-ARREE ítélet (C-677/11, EU:C:2013:348, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); 2013. január 15-i Aiscat kontra Bizottság ítélet (T-182/10, EU:T:2013:9, 104. pont).

⁹ Lásd e tekintetben: a C-656/15. P. sz. ügyre vonatkozó mai indítványom (46. és azt követő pontok).

¹⁰ Lásd: a C-656/15. P. sz. ügyre vonatkozó mai indítványom, 59. pont.

b) A hatóságok ellenőrzése meghatározó

26. Úgy vélem, hogy a megtámadott ítélet 212., 214. és 215. pontjában a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor túlzottan megszorítóan értelmezte az „ellenőrzés” fogalmát, amikor azt a kérdést értékelte, hogy a dán állam a TV2 Alap révén ellenőrzést gyakorolt-e a TV2 Reklame által a TV2 részére juttatott források felett.

27. A megtámadott ítéletben (182. pont) maga a Törvényszék is megemlíti ugyanis, hogy az 1994. évi törvény 29. cikkének (2) bekezdéséből az következik, hogy a TV2 Alapot a TV2-n sugárzott reklámokból származó nyereségből finanszírozták. Ugyanezen cikkből az is kitűnik, hogy a kulturális miniszter döntötte el, hogy a TV2 Reklame nyereségének mekkora hányadát juttatják a TV2 Alap részére. Ahogy azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 181. pontjában kifejtette, illetve ahogy az a vitatott határozat (81) preambulumbekkezdésében is megjelenik, a TV2 Reklame TV2 Alapnak át nem utalt összesített nyereségrészét a kulturális miniszter a Folketing (dán parlament) költségvetési bizottságának jóváhagyásával egy korábban lehívott állami garancia visszafizetésére *vagy bármely más kulturális célra* használhatta fel (lásd az 1994. évi törvény 33. cikkét¹¹).

28. Ennélfogva az állam rendelkezett a TV2 Reklame nyereségét illetően minden joggal, és teljes körű ellenőrzést gyakorolt afelett, *a jogszabályból pedig közvetlenül kitűnt*, hogy e források a TV2 Alapba való utalástól eltérő célokat is szolgálhatnak.

29. Mivel a kulturális miniszternek lehetősége volt arra, hogy úgy döntsön, a források a TV2 Alapba való utalástól eltérő célokat is szolgálhatnak, azt kell megállapítani, hogy e források az állam ellenőrzése alatt álltak, függetlenül attól, hogy a kulturális miniszter ténylegesen milyen módon döntött e források felhasználásáról egy adott év során.

30. Ezenfelül kizárólag a kulturális miniszter dönthetett egy adott évre vonatkozóan a TV2 Alap által a TV2 részére átutalandó összegről, mivel a TV2 Alap forrásainak TV2 részére történő átutalására csak a TV2-nek a kulturális miniszter által meghatározott költségvetési keretösszegeivel összhangban kerülhetett sor.¹²

31. Ennélfogva a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor egyrészt az állami támogatások fennállására vonatkozó értékelése során nem vette figyelembe azt, hogy az állam rendelkezett a TV2 Reklame forrásait illetően minden joggal, és teljes körű ellenőrzést gyakorolt afelett, továbbá eldönthette, hogy e forrásokat át kell-e utalni a TV2 Alap részére, vagy azokat egyéb, például kulturális célra kell-e felhasználni, másrészt akkor, amikor figyelmen kívül hagyta azt, hogy az állam teljes körű ellenőrzést gyakorolt a TV2 Alap forrásai felett, és így egyoldalúan meghatározhatta azt az időpontot, amikor e forrásokat át kell utalni a TV2 részére, ahogy ezen átutalás összegét is.

c) A Törvényszék tévesen értelmezte a 2001. március 13-i PreussenElektra ítéletet (C-379/98, EU:C:2001:160)

32. A szóban forgó források „állami forrásoknak” minősíthetősége alátámasztását szolgáló, arra vonatkozó érvelésének igazolása érdekében, hogy a dán hatóságok által gyakorolt állami ellenőrzés elégtelen volt, a Törvényszék a jelen ügyet a 2001. március 13-i PreussenElektra ítélet (C-379/98, EU:C:2001:160) alapjául szolgáló üggyhöz hasonlította.

¹¹ Lásd továbbá a vitatott határozat (81) és (84) preambulumbekkezdését.

¹² Lásd az 1994. évi törvény 30. cikkét, amelyre a C-656/15. P. sz. ügyre vonatkozó mai indítványom 28. lábjegyzetében hivatkozom.

33. Én (csakúgy, mint a Viasat) ezzel szemben úgy vélem¹³, hogy a két ügy mind ténybeli, mind jogi szempontból egyértelműen eltér.

34. A 2001. március 13-i PreussenElektra ítéletben (C-379/98, EU:C:2001:160) ugyanis a Bíróság kizárta az „állami támogatásnak” minősítést, mivel a zöld villamos energia termelői részére nyújtott előnyöket *kizárólag* villamosenergia-szolgáltató magánvállalkozások *finanszírozták* olyan forrásokból, amelyek *soha nem álltak az állam ellenőrzése alatt*, és amelyek ebből következően „ténylegesen soha nem hagyták el a magánszektor” (lásd: Jacobs főtanácsnok PreussenElektra ügyre vonatkozó indítványa, C-379/98, EU:C:2000:585, 166. pont). Ugyanígy a (Törvényszék által a megtámadott ítéletben szintén hivatkozott) 2009. március 5-i UTECA-ítélet (C-222/07, EU:C:2009:124) a 2001. március 13-i PreussenElektra ítélet (C-379/98, EU:C:2001:160) alapjául szolgáló ügghöz hasonlóan egy olyan helyzetre vonatkozott, amelyben az érintett források soha nem hagyták el a magánszektor.

35. Két további tényelem is segíti a jelen ügy és a 2001. március 13-i PreussenElektra ítélet (C-379/98, EU:C:2001:160) alapjául szolgáló iratanyag közötti különbségek kiemelését.

36. Egyrészt a jelen ügy a források állami vállalkozástól történő átutalására vonatkozik, a kulturális *miniszter által évente hozott döntést* követően, míg a 2001. március 13-i PreussenElektra ítélet (C-379/98, EU:C:2001:160) alapjául szolgáló ügyben a bizonyos vállalatok számára előírt, a gazdasági szereplők egy más kategóriájának (lényegileg magánszereplők) javára teljesítendő átutalásokra vonatkozó *általános jogszabályi rendelkezésről* volt szó.

37. Másrészt a 2001. március 13-i PreussenElektra ítélet (C-379/98, EU:C:2001:160) alapjául szolgáló ügyben a szóban forgó társaságot (PreussenElektra) nem terhelte a támogatási intézkedés irányításának feladata, mivel nem olyan kompenzációs rendszerről volt szó, amelynek keretében a többletköltséget viselő társaságok e címen ellentételezést kaptak.

38. Az említett ítéletben követett megoldás tehát nem alkalmazható egy olyan helyzetben, amelyben az állam a TV2 Reklaméhoz hasonló külön jogi személyt hozott létre és bízott meg a támogatási intézkedés irányításával.¹⁴

39. Ezzel szemben a jelen ügy tényállása igen hasonló a 2008. július 17-i Essent Netwerk Noord és társai ítélet (C-206/06, EU:C:2008:413) alapjául szolgáló ügy tényállásához.¹⁵

40. Egy állami társaságot (SEP) bíztak meg azzal, hogy szedje be annak a pótdíjnak az összegét, amelyet a holland állam törvényben rótt ki a villamos energia vásárlóira a piaccal össze nem egyeztethető költségek fedezése céljából. A gyakorlatban e pótdíjat a hálózat üzemeltetője számára fizették, amely az ebből származó bevételt évente átengedte a SEP-nek. Az utóbbi ezt követően 400 millió holland forintot (NLG) (181 512 086,40 euró) megtartott a 2000 során felmerült, a piaccal össze nem egyeztethető költségek fedezése céljából, a fennmaradó részt pedig visszatérítette a minisztériumnak.

41. A Bíróság ebben az ügyben mindenekelőtt azt mondta ki, hogy kevésbé lényeges, hogy e kijelölt társaság (SEP) egyidejűleg a díj beszedője, az összegyűjtött források kezelője és ezen források egy részének kedvezményezettje is, mivel el lehetett különíteni a SEP különböző feladatait, és ellenőrizni lehetett a források felhasználását, ebből következően a Bíróság szerint, „amíg e társaság nem kapja meg a 400 millió NLG [181 512 086,40 euró] összeget – amellyel ezt követően szabadon

13 Mint Bacon, K. (European Union Law of State Aid, Oxford University Press, 2017), aki a 2001. március 13-i PreussenElektra ítéletre (C-379/98, EU:C:2001:160) vonatkozó észrevételét követően úgy véli, hogy „[a] rather different example of the analysis of payments from private parties was the advertising revenues paid to the Danish broadcaster TV2, which the [General] Court held were not State resources despite the fact that the Danish authorities could restrict the percentage of those revenues that was transferred to TV2” (kiemelés tőlem).

14 2008. július 17-i Essent Netwerk Noord és társai ítélet (C-206/06, EU:C:2008:413, 74. pont); 2013. december 19-i Association Vent De Colère! és társai ítélet (C-262/12, EU:C:2013:851, 35. pont); 2014. október 22-i Elcogás végzés (C-275/13, nem tették közzé, EU:C:2014:2314, 32. pont).

15 Lásd különösen a 74. pontot. Lásd továbbá: 2014. október 22-i Elcogás végzés (C-275/13, nem tették közzé, EU:C:2014:2314, 32. pont).

rendelkezhet –, ez az összeg állami ellenőrzés alatt [marad], és így az illetékes nemzeti hatóságok rendelkezésére áll, ami elegendő annak állami forrásként való minősítéséhez (lásd ebben az értelemben: 2002. május 16-i Franciaország kontra Bizottság[*, ún. »Stardust Marine«*] ítélet, C-482/99, EU:C:2002:294, 37. pont)”.

42. A Bíróság ezt követően kiemelte, hogy az ezen ügyben szereplő intézkedés eltért attól az intézkedéstől, amely a 2001. március 13-i PreussenElektra ítéletben (C-379/98, EU:C:2001:160) szerepelt, „amely ügyben a Bíróság [az 59. pontban] úgy döntött, hogy a villamosenergia-szolgáltató magánvállalkozásokat sújtó kötelezettség, miszerint megszabott minimáláron át kell venniük a megújuló energiaforrásokból előállított elektromos áramot, nem jár együtt az állami forrásoknak az ilyen típusú villamos energiát termelő vállalkozásokra történő közvetlen vagy közvetett átruházásával. Ez utóbbi ügyben a vállalkozásokat nem hatalmazta fel arra az állam, hogy állami forrásokat kezeljenek, hanem saját pénzügyi forrásaikból történő vásárlás kötelezettsége terhelte azokat” (2008. július 17-i Essent Netwerk Noord és társai ítélet, C-206/06, EU:C:2008:413, 74. pont).

43. Ugyanúgy, mint az ez utóbbi ítélet alapjául szolgáló ügyben, a TV2 Reklame önálló közintézmény, amelyet abból a célból hoztak létre, hogy a TV2 reklámidőinek értékesítése révén összegyűjtse a forrásokat, és amelyet az állam e források kezelésével bízott meg.

44. Ugyanezen okfejtés alkalmazandó egyébiránt a TV2 Alap vonatkozásában, mivel az közintézmény, és a miniszter egyébként rendelkezhetett az alap forrásaival.

45. Ugyanúgy, mint a fenti 14. lágjegyzetben hivatkozott ítéletekben, a jogalkotó olyan rendszert hozott létre, amelynek értelmében az állami társaság (a jelen esetben a TV2 Reklame) kompenzációban részesült az általa kezelt támogatás után, a jelen esetben a TV2 reklámidőinek értékesítésére irányuló jog formájában.

46. Ezenfelül a TV2 Reklame nem volt köteles saját pénzügyi forrásai révén a TV2-től vásárolni, ellentétben a 2001. március 13-i PreussenElektra ítéletben (C-379/98, EU:C:2001:160) fennálló helyzettel. A dán jogszabályból ezzel szemben kitűnik, hogy a TV2-nek reklámidőt kellett a TV2 Reklame rendelkezésére bocsátania, és hogy ily módon a TV2 Reklame nem volt köteles előre meghatározott áron reklámidőt vásárolni a TV2-től, mint az említett ítélet esetében.

47. Ebből következik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy a jelen ügy hasonlít a 2001. március 13-i PreussenElektra ítélet (C-379/98, EU:C:2001:160) alapjául szolgáló üggyhez, és e téves értelmezés jelentős szerepet játszott a Törvényszék részéről a vitatott határozat megsemmisítése tárgyában szolgáltatott indokolásban.

d) Az előfizetési díjból és a reklámbevételekből származó források eredete közötti különbség hiánya

48. Ahogy arra a Viasat rámutat, az előzőekben kifejtettekben kitűnik, hogy a TV2 Alap forrásainak helyes minősítése szempontjából meghatározó, hogy a TV2 Reklame forrásai „állami forrásnak” minősüljenek, mivel ezeknek – a televízió- és rádió-előfizetési díjból származó bevételekhez hasonlóan – a TV2 Alaphoz történő továbbutalást követően is megmarad állami forrás jellegük. Következésképpen a TV2 Alap valamennyi forrása „állami forrásnak” minősíthető.

49. A Törvényszék által a TV2 Reklame által a TV2 részére a TV2 Alap közvetítésével átutalt reklámbevételek eredete és a TV2 Alap által a TV2 részére átutalt televízió- és rádió-előfizetési díjból származó források eredete között tett megkülönböztetés ugyanis a jelen ügyben nem logikus, és nem is indokolt.

50. Nehéz megállapítani, hogy miben különböznek a törvény által a magánfelhasználókkal szemben előírt, a közszolgálati televíziós csatornához való hozzáférés díjából származó források a magánhirdetők által e médiában a reklámidőért teljesített kifizetésektől. Mindkét esetben harmadik személyektől származó, állami vállalkozás (a Danmarks Radio vagy a TV2 Reklame) részére ellenszolgáltatás fejében nyújtott forrásokról van szó.

51. A téves jogalkalmazás általam ismertetett esetei rávilágítanak azokra az okokra, amelyek miatt a Törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy e két forrástípust eltérően kell kezelni, noha eredetüket tekintve ugyanolyan helyzetben vannak.

52. Ebből következik, hogy az első jogalapnak helyt kell adni.

B. A második jogalapról

1. A felek érveinek összefoglalása

53. A Viasat azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 106. pontjában azt mondta ki, hogy a második Altmark-feltétel hatályát illetően a vitatott határozat téves jogalkalmazáson alapul.

54. A Viasat szerint, mivel megsemmisítés iránti keresetről van szó, a Törvényszéknek a határozat indokolásának vizsgálatára kellett volna szorítkoznia, és nem a Bizottság által az eljárás során a határozathoz fűzött értelmezésre kellett volna értékelését alapítania. E tekintetben a Viasat arra hivatkozik, hogy szemben a Törvényszék által a megtámadott ítélet 97., 99. és 104–106. pontjában tett megállapításokkal, az említett határozat releváns preambulumbekzdései semennyiben nem utalnak arra, hogy a második Altmark-feltétel „magában foglalja az ellentételezés kedvezményezettje hatékonyságának fogalmát”. A Viasat úgy véli, hogy ez a feltétel, amely azt írja elő, hogy az ellentételezés számításának alapjául szolgáló paramétereket objektív és átlátható módon előre állapítsák meg, a „közszolgálat” fogalmával való visszaélés elkerülését szolgálja. Márpedig a Viasat álláspontja szerint a dán parlament beavatkozása nem tesz eleget ennek a feltételnek.

55. A Viasatot támogatja a Bizottság.

56. A TV2 A/S és a Dán Királyság vitatja a második jogalap elfogadhatóságát.

57. A TV2 A/S érdemben azt vitatja, hogy a Törvényszék a második Altmark-feltétel hatályára vonatkozó értékelését kizárólag azon értelmezésre alapozta, amelyet az eljárás írásbeli szakaszában a Bizottság a vitatott határozattal kapcsolatban kifejtett. Véleménye szerint a Törvényszék egyszerre alapította értékelését a vitatott határozat indokolására, valamint annak a Bizottság által az eljárás során adott értelmezésére. Mindenesetre a TV2 A/S úgy véli, hogy a második Altmark-feltételnek megfelelően az ellentételezés számítási paramétereit objektív és átlátható módon előre állapították meg.

2. Értékelés

58. Egyetértek a TV2 A/S-szel és a Dán Királysággal abban, hogy ez a jogalap elfogadhatatlan.

59. A Viasat azt állítja, hogy a megtámadott ítélet második Altmark-feltételre vonatkozó megállapításai őt közvetlenül és személyében érintik.

60. Márpedig ezzel egyidejűleg azt is elismeri, hogy a megtámadott ítélet ezen része önmagában véve nincs befolyással az ítélet rendelkező részére (fellebbezésének 30. és 31. pontja).

61. Mivel ugyanis a megtámadott ítélet rendelkező része a Viasat pernyertességét állapítja meg anélkül, hogy a második Altmark-feltételre vonatkozó elemet tartalmazna, a Viasat részéről nem igazolható kellő érdek ahhoz, hogy a Bíróság felülvizsgálja a megtámadott ítélet e második feltételre vonatkozó indokolását.

62. Elegendő annak megállapítása, hogy azonfelül, hogy e jogalap nem irányul a Törvényszék határozatának rendelkező részében szereplő döntés teljes vagy részleges hatályon kívül helyezésére, és már csupán emiatt elfogadhatatlannak kellene nyilvánítani, egy ilyen jogalap előterjesztésének csak akkor lenne értelme, ha a C-649/15. P. sz., TV2/Danmark kontra Bizottság ügyben a TV2 A/S negyedik Altmark-feltétel alkalmazásával kapcsolatos első fellebbezési jogalapjának helyt kellene adni – az ezen ügyre vonatkozó mai indítványom szerint azonban nem ez a helyzet –, ily módon azt mindenféleképpen hatástalannak kell tekinteni.

63. A Viasat azon érvelése ugyanis, amely szerint az említett joglapot érdemben vizsgálhatja a Bíróság, mivel a megtámadott ítéletnek a második Altmark-feltételre vonatkozó indokolása őt közvetlenül és személyében érinti, jöllehet a Törvényszék a megtámadott ítélet rendelkező részében helyt adott kérelmének, nincs befolyással ezen értékelésre.

64. Ennélfogva ezt a joglapot mint elfogadhatatlant, de mindenesetre mint hatástalant, el kell utasítani.

65. Másodlagosan rá kell mutatni, hogy a C-660/15. P. sz. ügyben a Viasat szintén azt állította fellebbezésében, hogy a második Almark-feltételt nem vették figyelembe.

66. Időközben ezt a fellebbezést a Bíróság a 2017. március 8-i Viasat Broadcasting UK kontra Bizottság ítéletben (C-660/15 P, EU:C:2017:178) elutasította. A Bíróság szerint „a Törvényszék [...] nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítéletben azt állapította meg, hogy az EUMSZ 106. cikk (2) bekezdése nem kötelezi arra a Bizottságot, hogy figyelembe vegye a második és a negyedik Altmark-feltételt annak eldöntéséhez, hogy valamely állami támogatás e rendelkezés értelmében összeegyeztethető-e a belső piaccal”.

67. Következésképpen a második joglapot el kell utasítani.

C. A megtámadott ítélet hatályon kívül helyezésének hatásáról

68. Mivel az elsőfokú eljárás felperese az első fokon előadott negyedik jogalapjában, amelyre a másodlagosan előterjesztett harmadik kereseti kérelmének alátámasztásaként hivatkozott, azt róta fel a Bizottságnak, hogy tévesen alkalmazta a jogot, amennyiben az 1995–1996-os évek reklámbevételeit, amelyeket a TV2 Alap közvetítésével neki utaltak át, a Bizottság állami támogatásnak tekintette, valamint a fellebbezés első jogalapjának általam végzett elemzésére figyelemmel egyértelmű, hogy így a Bíróságnak magának kell döntést hoznia, és érdemben el kell utasítania az elsőfokú eljárás felperese által másodlagosan előterjesztett harmadik kereseti kérelmet.

IV. A költségekről

69. A Bíróság eljárási szabályzata 138. cikkének (3) bekezdése értelmében, amelyet az említett szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, részleges pervesztesség esetén mindegyik fél maga viseli saját költségeit. Tekintettel arra, hogy a Viasat első jogalapja tekintetében pernyertes, viszont a második vonatkozásában pervesztes lett, úgy vélem, hogy a TV2 A/S-t saját költségeinek, valamint a Viasat költségei 50%-ának viselésére kell kötelezni, a fennmaradó részt illetően pedig a felek viselik saját költségeiket.

70. Az eljárási szabályzat 140. cikkének (1) bekezdése – amelyet e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell – előírja, hogy az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket. A Dán Királyság mint a Törvényszék előtti beavatkozó maga viseli saját költségeit.

V. Véggövetkeztetések

71. Ezen okokból azt javasolom, hogy a Bíróság a következőképpen határozzon:

- helyezze hatályon kívül a Törvényszék 2015. szeptember 24-i TV2/Danmark kontra Bizottság ítéletét (T-674/11, EU:T:2015:684) annyiban, amennyiben az megsemmisítette a Dánia által a TV2/Danmark javára végrehajtott intézkedésekről (C 2/03) szóló, 2011. április 20-i 2011/839/EU bizottsági határozatot azzal az egyetlen indokkal, hogy abban a Bizottság megállapította, hogy az 1995–1996-os évek reklámbevételei, amelyeket a TV2 Alap közvetítésével a TV2/Danmarknak utaltak át, állami támogatásnak minősülnek;
- érdemben utasítsa el az elsőfokú eljárás felperese által másodlagosan előterjesztett harmadik kereseti kérelmet;
- a fellebbezést ezt meghaladó részében utasítsa el; és
- a TV2 Danmark A/S-t kötelezze a Viasat Broadcasting UK Ltd költségei 50%-ának viselésére, egyebekben pedig a többi felet kötelezze saját költségeik viselésére.